

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci navrhovatele: **GALA, a. s.**, se sídlem Západní 1/75, Prostějov, zastoupeného Mgr. Sandrou Podskalskou, advokátkou se sídlem Údolní 567/33, Brno, proti odpůrci: **statutární město Prostějov**, se sídlem úřadu náměstí T. G. Masaryka 130/14, Prostějov, o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy č. 1/2014 – Územního plánu Prostějov, vydaného zastupitelstvem města Prostějova usnesením ze dne 10. 6. 2014, č. 14101, o kasační stížnosti navrhovatele proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2015, čj. 66 A 2/2015 – 81,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2015, čj. 66 A 2/2015 – 81, **se zrušuje**.

II. Opatření obecné povahy č. 1/2014 – Územní plán Prostějov, vydané zastupitelstvem města Prostějova usnesením ze dne 10. 6. 2014, č. 14101, **se zrušuje** dnem právní moci tohoto rozsudku v textové i grafické části v rozsahu vymezení ploch č. 0618, 0619, 0620, 0621 a 0622.

III. Odpůrce **je povinen** nahradit navrhovateli náklady soudního řízení ve výši 34 684 Kč, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně navrhovatele, Mgr. Sandry Podskalské.

Odůvodnění:

I.

1. Navrhovatel se u Krajského soudu v Ostravě, který věc usnesením ze dne 12. 2. 2015, čj. 79 A 2/2015 – 15, postoupil Krajskému soudu v Brně, domáhal zrušení opatření obecné povahy č. 1/2014 – Územního plánu Prostějov, vydaného Zastupitelstvem

města Prostějova usnesením ze dne 10. 6. 2014, č. 14101 (dále též jen „napadené OOP“, příp. „OOP“), v části vymezující rozvojovou oblast subcentrum Krasice, resp. rozvojovou plochu P8 v plochách č. 0618, 0619, 0620, 0621, 0622.

II.

2. Krajský soud rozsudkem ze dne 30. 6. 2015, čj. 66 A 2/2015 – 81, návrh zamítl. Rozsudek krajského soudu je, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí správních soudů, dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost zcela odkazuje.

III.

3. Navrhovatel (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

4. Napadené OOP vymezilo v části, jejíhož zrušení se stěžovatel domáhá, rozvojovou plochu P8 pro vznik městského subcentra Krasice. Na této rozvojové ploše se nachází i výrobní areál stěžovatele, dříve spadající do celistvé plochy „Vp/x – zóna průmyslové výroby“. Napadené OOP dále rozdělilo oblast výrobního areálu stěžovatele na plochy č. 0618, 0619, 0620, 0621 a 0622 se zcela odlišným určením (plochy veřejného prostranství – veřejná zeleň, plochy smíšené obytné a plochy občanského vybavení – veřejná infrastruktura).

5. Stěžovatel rozdělil stížní námitky do pěti okruhů: nesprávné právní posouzení nerealizovatelnosti subcentra Krasice (1.), nepřezkoumatelnost vypořádání žalobní námitky o rozporu s § 43 odst. 1 stavebního zákona (2.), soulad s úkoly a cíli územního plánování (3.), nesprávné posouzení aktivity stěžovatele v procesu pořizování územního plánu (4.) a neproporcionalita napadené regulace (5.).

6. V rámci prvního okruhu námitek stěžovatel poukázal na to, že odpůrce nevymezil v rozvojové ploše P8 veřejně prospěšnou stavbu či opatření, pro jejichž uskutečnění by bylo možné omezit vlastnické právo stěžovatele k pozemkům na daném území. Ani odůvodnění napadeného OOP se vůbec nezabývá budoucím osudem průmyslového areálu stěžovatele, nezmiňuje se o možnosti jeho zrušení či demolice. Budoucí realizace subcentra Krasice na základě napadeného OOP proto není v praxi uskutečnitelná. Je-li fakticky neuskutečnitelné správní rozhodnutí nicotné (§ 77 odst. 2 správního řádu), nelze mít za bezvadné ani fakticky neuskutečnitelné opatření obecné povahy.

7. Krajský soud k námitce nerealizovatelnosti nezpochybnil, že na základě napadeného OOP není možné vyvlastnit stěžovatelovy pozemky, ale spokojil se s tím, že konkrétní stanovení struktury městského subcentra Krasice je podmíněno zpracováním územní studie US-01. Podle stěžovatele ale územní studie nemůže vymezit veřejně prospěšnou stavbu nebo opatření. Krajský soud tak v podstatě akceptoval skutečnost, že napadené OOP vymezuje jako jeden ze zásadních prvků urbanistické koncepce záměr, který je v rozporu se stávající výstavbou a současně nestanoví způsob, jak tento rozpor odstranit.

8. Dále měl stěžovatel za to, že vydáním napadeného OOP došlo k obcházení stavebního zákona. Chtěl-li odpůrce nejprve prověřit možnost využití předmětných ploch pro vymezení subcentra Krasice, měl využít institut územní rezervy. Situace nastolená

napadeným OOP má navíc faktické účinky stavební uzávěry, pokud na předmětných plochách omezuje potenciální stavební činnost, která by byla v rozporu se stanoveným využitím území. Pro vydání územního opatření o stavební uzávěře však nebyly splněny podmínky, zejména její stanovení jen v nezbytném rozsahu a dočasně; k jejímu vydání by navíc byla příslušná rada odpůrce, nikoliv jeho zastupitelstvo. S touto námitkou uplatněnou již v žalobě se krajský soud nevypořádal.

9. Potřeba vymezit namísto výrobního areálu stěžovatele umělé městské subcentrum Krasice neplyne ani z územně analytických podkladů odpůrce (dále jen „ÚAP“). Zadání a řešení územního plánu vychází z ÚAP, které sice nejsou závazné, ale tvoří podklad pro územně plánovací činnost a rozhodování v území. Údaje o území vyplývající z právních předpisů nebo stanovené na základě právních předpisů (např. vydaná rozhodnutí) již pro územně plánovací činnost závazná jsou, odpůrce měl proto při tvorbě napadeného OOP respektovat stávající zástavbu (pozemky a stavby tvořící výrobní areál stěžovatele a s nimi spojená pravomocná rozhodnutí) jako limit možného využití území.

10. Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že „[u]*rčení, že konkrétně rozvojová plocha P8 zahrnující mimo jiné pozemky navrhovatele je vhodná k přestavbě za účelem vytvoření subcentra Krasice, má potom oporu v kapitole D 4.1.b) odůvodnění textové části územního plánu, kde je konstatováno, že plocha P8 vykazuje problémy z hlediska nevhodného stávajícího funkčního využití a zároveň struktury zástavby.*“ Krajský soud tak bez dalšího převzal argumentaci odpůrce, aniž by přihlédl k tvrzením a důkazům předloženým stěžovatelem. Předmětné pozemky a stavby stěžovatele nepředstavují znehodnocené území, ale funkční areál nerušící průmyslové výroby. Pro jejich zařazení na území plochy přestavby proto nebyl důvod.

11. Závěrem části věnované prvnímu okruhu námitek stěžovatel poukázal na to, že mu napadené OOP ukládá povinnost fakticky strpět časově neomezenou stavební uzávěru a nepodnikat žádné kroky ve vztahu k rozvoji jeho majetku. V rozporu s § 173 odst. 3 správního řádu se jedná o povinnost uloženou opatřením obecné povahy nad rámec zákona.

12. V rámci druhého okruhu námitek, tedy „*nepřezkoumatelnosti vypořádání žalobní námitky o rozporu s § 43 odst. 1 stavebního zákona*“, stěžovatel poukázal na to, že podle § 43 odst. 1 stavebního zákona, resp. podle odst. 1 písm. c) přílohy 7 vyhlášky č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti, je povinnou náležitostí textové části územního plánu urbanistická koncepce, včetně vymezení zastavitelných ploch, ploch přestavby a systému sídelní zeleně. Napadené OOP nesplňuje požadavek na vymezení základní urbanistické koncepce, pokud nejsou splněny podmínky pro ukončení činnosti ve výrobním areálu stěžovatele tak, aby mohlo skutečně vzniknout zamýšlené městské subcentrum Krasice. Toto subcentrum má přitom podle napadeného OOP plnit funkci nejdynamičtěji se rozvíjejícího prostoru města. Krajský soud se s touto námitkou uplatněnou již v žalobě nevypořádal (v této souvislosti stěžovatel odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů).

13. Ve třetím okruhu námitek stěžovatel zpochybnil dostatečnost odůvodnění napadeného OOP ohledně souladu s úkoly a cíli územního plánování. I krajský soud uznal, že odpůrce v kapitole G 3. odůvodnění napadeného OOP (str. G 10-11) pouze převzal obecná tvrzení obsažená ve stavebním zákoně. Stěžovatel k tomu dodává, že pokud kapitola G 3.1 odůvodnění napadeného OOP, která se má zabývat souladem s úkoly a cíli územního plánování, pouze odkazuje na výrokovou část napadeného OOP, je takové odůvodnění nedostatečné, protože je to naopak výrok, který má být opřen o odůvodnění. Odůvodnění napadeného OOP je proto toliko formální a nemůže obstát (zde stěžovatel odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2011, čj. 1 Ao 2/2010 – 185, a ze dne 18. 9. 2008, čj. 9 Ao 1/2008 – 34). Argumentace krajského soudu, který v této souvislosti uzavřel, že stěžovatel sleduje jen své partikulární zájmy, je nepřípadná.

14. Stěžovatel nesouhlasil ani se závěrem krajského soudu o nepřípustnosti námitek proti návrhu napadeného OOP. V průběhu pořizování napadeného OOP proběhla dvě veřejná projednání jeho návrhu, první dne 4. 10. 2011 a druhé dne 16. 12. 2013, tedy po více než dvou letech. Odpůrce, a následně i krajský soud, posoudil námitky podané stěžovatelem proti napadenému OOP jako nepřípustné z důvodu jejich uplatnění až ve fázi opakovaného veřejného projednání. Krajský soud se s ohledem na údajnou pasivitu stěžovatele ve správním řízení odmítl zabývat proporcionalitou napadeného OOP. Podle stěžovatele tak krajský soud pouze mechanicky aplikoval závěr plynoucí z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, čj. 1 Ao 2/2010 – 116, aniž by zohlednil, že podle uvedeného usnesení při posuzování pasivity navrhovatele ve správním řízení předcházejícím přijetí opatření obecné povahy je třeba přihlédnout ke všem individuálním okolnostem případu a vzít v úvahu práva a povinnosti osob, jimž by zrušení daného opatření obecné povahy mohlo způsobit újmu.

15. Stěžovatel měl za to, že právní jistota třetích osob nemůže být jeho návrhem dotčena vzhledem k tomu, že vybudování subcentra Krasice je v praxi nerealizovatelné a návrh na zrušení napadeného OOP se týká pouze pozemků v jeho vlastnictví. Co se týče individuálních okolností případu, krajský soud měl zohlednit nejen více než dvouletý rozestup mezi prvním a druhým veřejným projednáním napadeného OOP, ale také skutečnost, že odpůrce ve veřejné vyhlášce o opakovaném veřejném projednání nevymezil změny návrhu územního plánu, jejichž rozsahem mělo být projednání omezeno. Podle stěžovatele byl upravený návrh napadeného OOP předložen k opakovanému veřejnému projednání jako celek a takto měl být i projednán. Povinnost upřesnit úpravy návrhu územního plánu, k nimž lze následně podávat námitky, sice není výslovně stanovena stavebním zákonem, ale lze ji dovodit ze zásady dobré správy a byla respektována i jinými obcemi při pořizování územních plánů.

16. Krajský soud dále argumentoval proti přípustnosti stěžovatelových námitek uplatněných ve fázi opakovaného veřejného projednání napadeného OOP tím, že vzhledem k časové náročnosti procesu pořizování územního plánu je nutno trvat na uplatnění zásady koncentrace řízení. Tento závěr je podporován rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2015, čj. 8 As 47/2015 – 44. Stěžovatel ale upozornil, že Nejvyšší správní soud v předmětném rozsudku zdůraznil, že účelem zákonné úpravy je „*projednat územní plán efektivně a v přiměřeném čase*“. S ohledem na to, že v případě

napadeného OOP proběhlo opakované veřejné projednání až po více než dvou letech od prvního projednání, nemůže argumentace koncentrací řízení obstát.

17. Navíc stěžovatel zpochybnil, že by byl pasivní v průběhu celého správního řízení. Námitky proti OOP totiž uplatnil. Vzhledem ke všem okolnostem daného řízení měl odpůrce stěžovatelovy námitky posoudit jako přípustné, a to zejména s přihlédnutím k závažnému dopadu napadeného OOP nejen do vlastnického práva stěžovatele, ale i do celkového rozvoje města. Z těchto důvodů krajský soud pochybil, pokud dal odpůrci za pravdu v otázce nepřípustnosti stěžovatelových námitek, a v návaznosti na to nepřistoupil k širšímu přezkumu OOP, především co do jeho proporcionality.

18. V rámci pátého okruhu námitek se stěžovatel zabýval proporcionalitou napadeného OOP. Posuzování proporcionality představuje pátý a poslední krok algoritmu soudního přezkumu opatření obecné povahy, jak byl definován Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 27. 9. 2005, čj. 1 Ao 1/2005 – 98. Stěžovatel měl za to, že předchozími body kasační stížnosti již prokázal nezákonnost OOP a tedy nesplnění čtvrtého kroku algoritmu přezkumu, kterým se soud musí zabývat bez ohledu na procesní aktivitu navrhovatele v průběhu pořizování opatření obecné povahy. Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil námitky proti OOP, byť až ve fázi opakovaného projednání návrhu, měl se krajský soud zabývat i proporcionalitou OOP.

19. Vymezení subcentra Krasice představovalo neproporcionální zásah do práv stěžovatele jako vlastníka pozemků a staveb nacházejících se v dané oblasti. Napadené OOP vymezilo na pozemcích ve vlastnictví stěžovatele záměr, který je v rozporu s dosavadním funkčním využitím dotčené plochy. Důsledkem OOP je, že stěžovatel nemůže na těchto pozemcích realizovat žádné stavby, stavební úpravy či změny ve využití budov podléhající povolení nebo vyžadující souhlas stavebního úřadu přesto, že by realizace takových záměrů nemohla negativně ovlivnit okolní prostředí. V posledních letech stěžovatel investoval do výrobního areálu více než 30 mil. Kč a v rámci jeho dalšího rozvoje plánoval výstavbu textilní skladovací haly a rozšíření výroby v rámci stávajících budov. Napadené OOP znehodnocuje již provedené investice a znemožňuje budoucí rozvoj. Pro popsané omezení stěžovatelova vlastnického práva a práva podnikat přitom neexistoval legitimní důvod, což vyplývá i z toho, že odpůrce nevymezil v rámci rozvojové plochy P8 veřejně prospěšnou stavbu či opatření, pro jejichž uskutečnění by bylo možné omezit vlastnické právo stěžovatele k pozemkům na daném území. Krajský soud chybně dovodil veřejný zájem na vymezení subcentra Krasice odkazem na koncepci polycentričnosti města a požadavky na rozvojové oblasti. Není-li zamýšlená realizace subcentra možná (odst. 0 a 0 výše), nelze v ní spatřovat legitimní důvod pro zásah do práv stěžovatele.

20. Napadené OOP nesplňuje ani požadavek minimalizace zásahů do práv, protože odpůrce mohl záměr týkající se plochy P8 vymezit tak, aby byl méně invazivní k vlastnickému právu stěžovatele. O neproporcionalitě OOP svědčí i časová neomezenost zásahu do stěžovatelových práv. Na tomto místě stěžovatel zopakoval, že opatření o stavební uzávěře by bylo vůči jeho právům šetrnější, protože by bylo časově omezené. Dále upozornil, že pokud by OOP v předmětném území vymezilo veřejně prospěšnou stavbu či opatření, měl by stěžovatel alespoň jistotu, že nedohodne-li se na prodeji

pozemků, dostane přiměřenou náhradu za omezení vlastnického práva v následném vyvlastňovacím řízení.

IV.

21. Odpůrce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2008, čj. 2 As 49/2007 – 191, upozornil na to, že nikomu nesvědčí veřejné subjektivní právo na neměnnost poměrů v území, v němž se nachází jeho majetek. Připuštění možnosti urbanistických proměn je přirozenou vlastností územního plánování. Je nutné ctít kontinuitu v rámci územního plánování, ale kontinuita nesmí znemožnit revizi existujícího stavu. V nesouladu nově přijímané územně plánovací dokumentace s tou předchozí nelze spatřovat nezákonnost (zde odpůrce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2010, čj. 8 Ao 2/2010 – 644).

22. V zadání OOP, které se projednávalo již v roce 2010 a bylo následně schváleno zastupitelstvem odpůrce, byl zakotven požadavek na polycentrický systém města a stěžovatelův výrobní areál byl označen za problém k řešení. ÚAP se sice územím, na kterém se nachází výrobní areál stěžovatele, nezabývaly, ale již v počátečních fázích pořizování OOP toto území bylo označeno za problematické v doplňujících průzkumech a rozborech (ve výkresu problémů označeno jako území k revitalizaci HP-18).

23. Stěžovatel byl v průběhu pořizování OOP nečinný. Jeho aktivita začala až podáním ze dne 19. 12. 2013. Podle odpůrce žaloba ve správním soudnictví ani podaná kasační stížnost nemůže napravit stěžovatelovu nečinnost v průběhu projednávání OOP.

24. Dále odpůrce upozornil, že v současné době probíhá projednávání I. změny Územního plánu Prostějov, která se týká i území, v němž se nachází výrobní areál stěžovatele. Navržené změny reflektují původně nepřípustné námitky stěžovatele a v listopadu 2014 pořízená územní studie pro zmenšené Subcentrum Krasice – východ navrhuje vznik subcentra mimo území stěžovatelova areálu. Projednání návrhu I. změny OOP bylo zahájeno v říjnu 2015 a lhůta pro podávání připomínek uplynula dne 23. 11. 2015. Odpůrce stěžovatele o všech těchto krocích informoval a navrhované změny obě strany prodiskutovaly na jednání dne 24. 7. 2015. V kasační stížnosti se ale o tomto vývoji stěžovatel nezmínil.

25. Odpůrce měl rovněž za to, že stěžovatel nesprávně používá pojem stavební uzávěra, o které se vede zcela jiné řízení, a chybně chápe i institut územní rezervy. Ve zbytku důvody uplatněné v kasační stížnosti odpovídají odůvodnění žaloby, odpůrce proto odkázal na svá dřívější podání v řízení před krajským soudem.

26. Přezkum OOP krajským soudem odpůrce považoval za správný a souladný s kritérii soudního přezkumu podle rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 1 Ao 1/2005 – 98.

V.

27. V replice stěžovatel uvedl, že si je vědom toho, že stav nastolený předchozím územním plánem nebyl neměnný, ale že nesouhlasí se způsobem, jakým OOP vymezilo subcentrum Krasice. Pořizovatel i zpracovatel OOP vycházeli z předpokladu, že areál

stěžovatele je tzv. brownfield, který potřebuje revitalizaci. Areál ale nikdy nepřestal být funkční a nezačal chátrat, naopak v posledních letech stěžovatel investoval do jeho rozvoje značné finanční prostředky. Tento chybný předpoklad tvůrců územního plánu způsobil, že subcentrum Krasice bylo vymezeno na plochách funkčního průmyslového komplexu.

28. Ve vyjádření ke kasační stížnosti odpůrce poukázal na to, že v současné době probíhá proces pořizování I. změny OOP, podle jejíhož zadání by územní plán měl počítat s existencí stěžovatelova areálu. Tato skutečnost ale nemá vliv na posouzení zákonnosti napadeného OOP. Ostatně z toho důvodu krajský soud nevyhověl návrhu odpůrce na přerušení řízení do doby vydání I. změny OOP a dále se touto skutečností nezabýval. Pokud odpůrce rozhodl o pořízení I. změny, která má napravit pochybení ve vztahu k výrobnímu komplexu stěžovatele, v ten samý den, kdy schválil vydání OOP, vzbuzuje to pochybnosti o kvalitě a zákonnosti předmětného územního plánu. Schválení navržených změn navíc není jisté a i pokud by schváleny byly, nelze vyloučit, že budou úspěšně napadeny v soudním řízení, což by vedlo k „obživnutí“ územního plánu v původní podobě.

29. Upozornil-li odpůrce na nečinnost stěžovatele v průběhu pořizování územního plánu, stěžovatel měl za to, že v kasační stížnosti poukázal na takové nezákonnosti OOP, ke kterým je třeba přihlédnout bez ohledu na jeho procesní aktivitu ve správním řízení, a namítl i jeho nerealizovatelnost a nepřezkoumatelnost. Kasační stížnost navíc směřuje především proti rozsudku krajského soudu.

30. Stěžovatel si je vědom toho, že územní rezerva a stavební uzávěra jsou instituty odlišnými od vymezení konkrétního záměru v územním plánu. Přirovnáním k těmto institutům pouze ilustroval důsledky, které by pro něj mělo vymezení subcentra Krasice.

VI.

31. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

32. Kasační stížnost je důvodná.

33. Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou procesní pasivity stěžovatele v průběhu přijímání napadeného územního plánu a jejích dopadů na následný soudní přezkum, tedy čtvrtým a pátým okruhem stěžovatelových námitek (viz odst. 0 výše). Zodpovězení této otázky má zásadní vliv na posouzení jednotlivých věcných námitek stěžovatele, k němuž soud přistoupil následně.

34. Stěžovatel nesouhlasil s názorem krajského soudu na nepřípustnost námitek proti OOP, které stěžovatel podal až v průběhu opakovaného projednání upraveného návrhu územního plánu ve smyslu § 53 odst. 2 stavebního zákona. V této souvislosti stěžovatel vytkl krajskému soudu „mechanickou aplikaci“ závěrů usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 1 Ao 2/2010 – 116.

35. Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu o tom, že na opakovaném veřejném projednání se upravený návrh územního plánu projedná pouze „*v rozsahu těchto úprav*“, jak ostatně vyplývá ze samotného znění § 53 odst. 2 stavebního zákona. Tím je zároveň určen okruh dotčených osob, které mohou podat námitky. K námitkám, které se netýkají provedených úprav, se proto v této fázi přijímání územního plánu nepřihlíží (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2014, čj. 50 A 15/2014 – 50, Sb. NSS 3212/2015). Na tomto závěru nic nemění skutečnost, že v posuzované věci opakované veřejné projednání proběhlo až po více než dvou letech od prvního veřejného projednání, ani to, že vyhláška oznamující konání opakovaného veřejného projednání pouze informovala adresáty, že námitky a připomínky lze podávat jen v rozsahu provedených úprav, aniž by tyto úpravy upřesnila. Kasační soud již v rozsudku ze dne 23. 9. 2013, čj. 8 Aos 2/2012 – 59, upozornil, že „[u]*platnění námitek či připomínek není jen formalitou, ale má umožnit řešit spory o využití území již ve fázi projednání návrhu územního plánu*.“ Uplatnil-li stěžovatel námitky až ve fázi, kdy k nim již nemohlo být přihlédnuto, je zcela nedůvodná jeho argumentace, že nelze mluvit o jeho naprosté pasivitě v procesu přijímání napadeného OOP.

36. Stěžovatel v průběhu celého řízení netvrdil žádné důvody, které by mu bránily podat námitky proti návrhu územního plánu ve fázi prvního veřejného projednání podle § 52 odst. 2 správního řádu. Pokud tedy podal námitky až ve chvíli, kdy k nim odpůrce nemohl přihlédnout, vztahují na něj v plném rozsahu závěry usnesení čj. 1 Ao 2/2010 – 116 i navazující judikatury týkající se soudního přezkumu opatření obecné povahy k návrhu osob, jež zůstaly v průběhu jejich přijímání pasivní.

37. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu rozhodl v usnesení čj. 1 Ao 2/2010 – 116, že pasivita navrhovatele v průběhu přijímání napadeného opatření obecné povahy nemá vliv na jeho procesní legitimaci. Zároveň ale zdůraznil, že „*okolnosti související s podáním nebo nepodáním námitek či připomínek soud posuzovat může (ba musí) ve fázi samotného věcného projednání návrhu, tedy při posuzování otázky legitimace věcné (důvodnosti návrhu).*“ Dále pak upřesnil, že „*pokud účastník, brojící proti procesním vadám při přijímání opatření obecné povahy, proti věcné správnosti přijatého řešení, anebo proti neproporčním důsledkům, které plynou z opatření obecné povahy (třetí až pátý problémový okruh algoritmu), mohl při přiměřené péči o svá práva podat věcné námitky či připomínky proti správnosti připravovaného řešení a bez objektivních důvodů tak neučinil, nemůže Nejvyšší správní soud bez závažných důvodů porušit právní jistotu dalších účastníků, kteří svá práva aktivně prosazovali již v průběhu přípravy územního plánu a nyní tento územní plán respektují. Mohlo by tím docházet k situacím, že by účastníci v průběhu přípravy neaktivní měli výhodnější postavení a jejich práva by byla chráněna ve větší míře než práva účastníků, kteří svá práva zákonem předpokládaným způsobem hájili (vigilantibus iura).*“

38. V rozsudku čj. 1 Ao 2/2010 – 185, navazujícím na výše citované usnesení rozšířeného senátu, kasační soud vysvětlil, že za „závažné důvody“, pro které soud zruší napadené opatření obecné povahy i přes pasivitu navrhovatele ve správním řízení, je třeba považovat „*porušení kogentních procesních a hmotněprávních norem chránících zásadní veřejné zájmy, které stěžejním způsobem předurčují proces přijímání a obsah opatření obecné povahy.*“ Závažnost důvodů je třeba posuzovat individuálně u každé vznesené námitky s přihlédnutím k podstatným okolnostem dané věci. V citovaném rozsudku soud za takový

závažný důvod označil mimo jiné nedostatečné vysvětlení nemožnosti využít již vymezené zastavitelné plochy a potřeby vymezení nových zastavitelných ploch napadeným územním plánem, který v tomto ohledu obsahoval jen zcela obecné odůvodnění, že další plochy pro rozvoj je třeba zajistit z důvodů majetkoprávních vztahů. Norma chránící nezastavěné území podle soudu vyjadřovala jeden z cílů územního plánování a bylo ji třeba považovat za kogentní normu chránící zásadní veřejné zájmy, které stěžejním způsobem předurčují proces přijímání a obsah opatření obecné povahy. Dalším závažným důvodem pro zrušení napadeného územního plánu bylo nedostatečné odůvodnění jeho souladu s cíly a úkoly územního plánování (§ 18 a § 19 stavebního zákona), které bylo jen „*obsahově prázdnou parafrází*“ zákonných ustanovení. Soud přitom zdůraznil, že „[p]*ovinnost odůvodnit územní plán nebo jeho změnu z hlediska souladu s cíli a úkoly územního plánování není* [...] *pouhou formální záležitostí, ale naopak nutnou podmínkou pro to, aby veřejnost, dotčené orgány státní správy, okolní obce i soudy byly schopny posoudit, zda územním plánem či jeho změnou nedochází k takovému ohrožení. Pokud odpůrce, resp. pořizovatel, rezignuje na svou povinnost zahrnout do územního plánu či jeho změny odůvodnění souladu s cíli a úkoly územního plánování, jedná se o pochybení, které může mít zásadní vliv na proces přijímání i obsah opatření obecné povahy*.“

39. Přestože v usnesení čj. 1 Ao 2/2010 – 116 rozšířený senát Nejvyššího správního soudu hovořil o tom, že zákonnost a proporcionalitu „*není vhodné od sebe v praxi uměle oddělovat a řešit složité doktrinální otázky rozhodnutí zákonných a současně věcně nesprávných*“, pozdější judikatura se ustálila na názoru, že proporcionalita přijatého řešení nemůže být předmětem soudního přezkumu, nemohl-li ji pro nedůvodnou pasivitu navrhovatele posoudit odpůrce v průběhu pořizování daného opatření obecné povahy (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2011, čj. 6 Ao 5/2011 – 43, ze dne 28. 8. 2012, čj. 1 Ao 1/2010 – 247, nebo ze dne 13. 5. 2014, čj. 6 Aos 3/2013 – 29). Tuto pozici kasační soud výstižně shrnul v rozsudku čj. 6 Ao 5/2011 – 43: „*V* [...] *případě, kdy by skutečným meritem soudního přezkumu mělo být vedle přezkumu obsahu opatření obecné povahy z hlediska rozporu opatření obecné povahy se zákonem* [...], *zejména přezkum obsahu vydaného opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality, však není možné po soudu požadovat, aby provedl odbornou úvahu ve směru vážení důležitých veřejných zájmů či veřejného zájmu a ochrany vlastnictví navrhovatelů, aniž by tuto úvahu před ním provedl příslušný správní orgán.* [...] *Nepodáním připomínek k otázce přiměřenosti zásahu do práv navrhovatelů napadeným opatřením obecné povahy (tedy k otázce proporcionality) bez objektivních důvodů se účastníci sami zbavili možnosti, aby jejich připomínky byly náležitě vypořádány správním orgánem a aby poté o zákonnosti takovéhoto vypořádání rozhodl soud.*“ Tuto praxi, podle níž v případě pasivních navrhovatelů správní soudy přezkoumávají pouze zákonnost a nikoliv i proporcionalitu přijatého řešení, potvrdil i Ústavní soud v nálezu ze dne 9. 12. 2013, sp. zn. I. ÚS 1472/12.

40. Přestože se tedy postupným vývojem judikatury standard přezkumu vůči pasivním navrhovatelům relativně zpřísnil, rozhodovací praxe (včetně všech v předchozím odstavci zmíněných rozsudků kasačního soudu) nadále setrvává na závěru, že bez ohledu na to, zda navrhovatel podal námitky či připomínky, soud napadené opatření obecné povahy zruší pro porušení kogentních procesních a hmotněprávních norem chránících zásadní veřejné zájmy, které stěžejním způsobem předurčují proces přijímání a obsah opatření obecné povahy.

41. Nepodání námitek (či připomínek) má vliv i na nároky, které je třeba klást na odůvodnění řešení přijatého opatřením obecné povahy. Navrhovatel, který nepodal námitky, zpravidla nemá nárok na to, aby se odpůrce v odůvodnění územního plánu vypořádal se změnou funkčního využití konkrétně jeho pozemků (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2014, čj. 5 Aos 3/2013 – 33). Obecnost odůvodnění územního plánu tak bude představovat zásadní nezákonnost, pro kterou je třeba jej zrušit, jen v krajních případech, pokud by bylo natolik nedostatečné, že by fakticky zcela chybělo (viz rozsudek čj. 6 Aos 3/2013 – 29). Takový krajní případ kasační soud posuzoval v rozsudku ze dne 15. 4. 2015, čj. 8 Aos 5/2013 – 87, jímž shledal, že zásadní nedostatky skutkových zjištění v průběhu pořizování napadeného opatření obecné povahy (zde zásad územního rozvoje) a z nich plynoucí zcela nedostatečné odůvodnění změny dosavadního stavu a odklonu od předchozí územně plánovací dokumentace představovaly závažné důvody, pro které bylo třeba předmětné opatření obecné povahy zrušit i přes pasivitu navrhovatele v průběhu jeho přijímání.

42. Ve vztahu k posuzované věci z výše uvedeného vyplývá, že stěžovatel, který byl bez objektivních příčin v průběhu přijímání OOP pasivní, nemůže v následném soudním řízení úspěšně namítat neproporcionalitu přijatého řešení. Soud ale musí zhodnotit jeho námitky co do tvrzené nezákonnosti a OOP zrušit, pokud proto shledá závažné důvody ve smyslu výše uvedené judikatury. Na rozdíl od krajského soudu Nejvyšší správní soud uzavřel, že takové závažné důvody pro zrušení napadeného OOP byly dány.

43. Kasační soud se zabýval popořadě námitkami stěžovatele ohledně nezákonnosti OOP. Námitky, jež stěžovatel zahrnul do prvního a druhého okruhu (nerealizovatelnost subcentra Krasice a rozpor s § 43 odst. 1 stavebního zákona, viz odst. 0 výše), spolu přímo souvisejí, soud je proto posuzoval společně.

44. Napadené OOP vymezilo v území, kde se nachází výrobní areál stěžovatele, plochy č. 0618, 0619, 0620, 0621 a 0622. Všechny vyjmenované plochy se nacházejí na rozvojové ploše P8 (subcentrum Krasice) a jsou uvedeny jako plochy přestavby. Podle odůvodnění územního plánu se jedná o „*plochy uvnitř zastavěného území, které vykazují problémy z hlediska nevhodné struktury zástavby či funkčního využití, popřípadě s oběma dvěma nedostatky zároveň. Do ploch přestaveb jsou zahrnuty i tzv. brownfields, tj. území bývalých výrobních areálů (zejména průmyslových, zemědělských a lesních) s dožitým využitím. Obecně lze konstatovat, že Územní plán vymezuje přestavbové plochy především uvnitř vnějšího městského okruhu (např. asanovaná část historického jádra, výrobní a armádní brownfields), na obvodu vnějšího městského okruhu (v souvislosti s jeho dokompletováním), při vymezení subcenter Krasice a Vrahovice a ve prospěch urbanizace západní části Plumlovské ulice.*“

45. Jako důvod vymezení ploch 0618 a 0621, se stanoveným využitím „plochy veřejného prostranství – veřejná zeleň“, územní plán uvádí: „*zajištění veřejného prostranství ve prospěch městského subcentra*“. Důvodem pro vymezení ploch 0619 a 0622, se stanoveným využitím „plochy smíšené obytné“, bylo „*nevhodné stávající funkční využití i struktura zástavby a jeho přestavba ve prospěch plochy smíšené obytné*“. U plochy 0620, se stanoveným využitím „plochy občanského vybavení – veřejná infrastruktura“, bylo jako důvod vymezení uvedeno „*zajištění veřejného vybavení ve prospěch subcentra v Krasicích*“. Je

zřejmé, že stanovené využití předmětných ploch je neslučitelné se stávající zástavbou, kterou tvoří průmyslový výrobní areál. Územní plán se přitom s existencí výrobního areálu nijak nevypořádává, a to ani co do bližšího odůvodnění, proč se jedná o nevhodnou strukturu zástavby, nejde-li o tzv. brownfield (tedy nevyužívané, zanedbané území zbylé např. po dožitých výrobních areálech), ani co do vysvětlení, jakým způsobem má být na jeho místě realizována část plánovaného subcentra.

46. Přestože nový územní plán s sebou ze své podstaty přináší změny v území oproti dosavadnímu stavu, nelze zcela a bez řádného odůvodnění narušit kontinuitu s předchozím územním plánem (a faktickou situací v území). Pokud odpůrce přijal územní plán, kterým změnil využití pozemků, na nichž se nachází fungující výrobní areál stěžovatele, měl povinnost tuto změnu odůvodnit, včetně vysvětlení, jak hodlá plánovou změnu provést, a to bez ohledu na to, že stěžovatel nepodal námitky proti návrhu územního plánu. Tento nedostatek odůvodnění územního plánu, které pouze zcela obecně a povrchně hovoří ve vztahu k vymezeným plochám přestavby o nevhodné struktuře zástavby či funkčního využití a o zahrnutí tzv. brownfileds, svědčí o nedostatečném zjištění skutkového stavu a představuje důvod ve smyslu výše zmíněné judikatury (srov. zejména rozsudek čj. 8 Aos 5/2013 – 87), pro který je třeba OOP zrušit.

47. Stejně tak je třeba dát za pravdu stěžovateli v tom, že vybudování subcentra Krasice v rozsahu zahrnujícím jeho výrobní areál bylo nerealizovatelné (na této námitce stojí i třetí okruh stěžovatelových námitek, srov. odst. 0 a 0 výše). Podmínění rozhodování o změnách v daném území zpracováním územní studie, na něž odkazoval krajský soud, tento problém neřeší. Účelem územní studie je podrobněji prověřit a posoudit možná řešení vybraných problémů v území. Územní studie je nezávazná a musí být v souladu s územně plánovací dokumentací (srov. Machačková, J. a kol.,: Stavební zákon. Komentář. 2. vydání. Praha : C. H. Beck, 2013, s. 119). Faktickým důsledkem podmínění rozhodování v území zpracováním územní studie ve smyslu § 43 odst. 2 stavebního zákona je blokace využití území (v tomto ohledu podobná stavební uzávěře) do doby jejího zapsání do evidence územně plánovací činnosti nebo uplynutí stanovené přiměřené lhůty. Ani řádně zpracovaná a zaevidovaná územní studie ale nemůže vyřešit problém neslučitelnosti stávající zástavby s nově stanoveným využitím ploch. Jak správně poukázal stěžovatel, územní studií nelze vymezit veřejně prospěšné stavby nebo veřejně prospěšná opatření (na rozdíl od regulačního plánu, jehož vydáním lze rozhodování v území také podmínit podle § 43 odst. 2 stavebního zákona), což jsou nezbytné předpoklady pro případné vyvlastnění. I pokud by tedy územní studie v posuzované věci dospěla k závěru, že výrobní areál stěžovatele musí být odstraněn, aby mohlo být vybudováno plánované subcentrum, sama o sobě tím stávající situaci nijak nevyřeší. A naopak, pokud by z územní studie vyplynulo, že je třeba zachovat existující průmyslový areál a předmětné plochy, na kterých se nachází, vyčlenit z plánovaného subcentra, na situaci stěžovatele by to opět nic nezměnilo. Územní studie musí být v souladu s územním plánem a nelze jí změnit stanovené využití předmětných ploch. Stěžovatel by tak byl nadále blokován co do údržby a rozvoje svého výrobního areálu, který by byl neslučitelný s územním plánem stanoveným využitím ploch, na nichž se tento areál nachází.

48. V předchozím odstavci nastíněný dopad územní studie byl ostatně potvrzen i vývojem následujícím po vydání napadeného OOP. Jedním ze závěrů vypracované územní

studie pro oblast subcentra Krasice je doplnění stávajícího schématu „*o veřejný prostor parkového typu, jelikož není možné spoléhat na jeho vznik v prostoru výrobního závodu GALA. Tento prostor tak bude formovat část subcentra, které je klíčové pro vyváženost celého okolí.*“ Tento výstup však stav nastolený územním plánem nijak neřeší, proto bylo třeba přistoupit ke změně územního plánu, jak na to upozornil i odpůrce. Změna č. 1 územního plánu, dílčí změnou č. Z1/1, proto v tomto ohledu navrhuje „*respektovat stávající areál podniku GALA Prostějov v prostoru subcentra Krasice*“.

49. Kasační soud uzavřel, že popsaná situace pramení z nedostatečně zjištěného skutkového stavu (jak je poukázáno i v odst. 0 výše). Pokud by si stěžovatel například nechal zpracovat územní studii pro oblast plánovaného subcentra Krasice již jako podklad pro navržený územní plán, zcela by tím předešel celému problému řešenému v posuzované věci. Pokud odpůrce, navíc bez řádného odůvodnění, vymezil plánované subcentrum v rozsahu zahrnujícím stěžovatelův výrobní areál, aniž by vyřešil nesoulad mezi faktickým stavem a využitím daných ploch stanoveným novým územním plánem, nedosáhl tím realizovatelnosti subcentra v předvídaném rozsahu. Kasační soud uzavřel, že toto pochybení je závažným důvodem, pro který musí být OOP zrušeno bez ohledu na pasivitu stěžovatele v průběhu jeho přijímání (srov. odst. 0 výše). Vzhledem k tomu, že stěžovatel se domáhá zrušení předmětného územního plánu pouze ve vztahu k plochám, na nichž se nachází jeho výrobní areál, pro jehož existenci navíc v tomto rozsahu nelze realizovat plánované subcentrum Krasice, nemělo by mít zrušení dané části OOP dopad do právní jistoty dalších účastníků řízení o přijetí územního plánu ve smyslu výše citovaného usnesení čj. 1 Ao 2/2010 – 116 (srov. odst. 0 výše).

50. Následně se soud zabýval námitkou nedostatečného odůvodnění souladu napadeného OOP s úkoly a cíli územního plánování. Námitku shledal částečně důvodnou.

51. Stěžovatel tvrdil v kasační stížnosti, že krajský soud považoval zdůvodnění souladu OOP s cíli a úkoly územního plánování za dostatečné, přestože zároveň sám přiznal, že v kapitole G 3. odůvodnění OOP („Soulad s cíli a úkoly územního plánování“) jsou obsažena „*pouze tvrzení o souladu s cíli a úkoly územního plánování převzatá ze stavebního zákona*“. Toto tvrzení ale není přesné. Krajský soud podotkl, že zmíněná kapitola odůvodnění územního plánu sice skutečně obsahuje tvrzení o souladu s cíli a úkoly územního plánování převzatá ze stavebního zákona, ale zároveň vyzdvihl, že tato tvrzení jsou „*dostatečným způsobem konkretizována ve vztahu k předmětnému územnímu plánu (především odkazy na ostatní části územního plánu, ať už jde o koncepci prostorového uspořádání sídla, vymezení přírodních civilizačních a kulturních hodnot, koncepci rozvoje území včetně urbanistické koncepce apod.).*“ Dále není pravdou, že krajský soud při hodnocení dostatečnosti odůvodnění souladu s úkoly a cíli územního plánování „*odkázal zejména na kapitolu G 3. 1 na str. G 10 – 11*“, jak píše stěžovatel. Krajský soud měl naopak za to, že odůvodnění OOP je v tomto směru hledat nejen v kapitole G 3., ale především v celé kapitole D odůvodnění územního plánu („Komplexní zdůvodnění řešení“, str. D 1 – D 194). V tomto ohledu dal Nejvyšší správní soud krajskému soudu za pravdu.

52. Kapitola G 3. odůvodnění OOP, podle názvu věnovaná souladu s úkoly a cíli územního plánování, je skutečně do značné míry tvořena parafrázemi § 18 a 19 stavebního zákona, což by samo o sobě jako dostatečné odůvodnění nemohlo obstát (srov. rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2010, čj. 1 Ao 2/2009 – 86, nebo výše citovaný rozsudek čj. 1 Ao 2/2010 – 185). Nelze ale přehlédnout, že (sama o sobě prázdná) tvrzení o souladu s úkoly a cíli územního plánování odkazují na jednotlivé části územního plánu, jimiž mají být dané cíle a úkoly naplněny. Tím sice skutečně, jak poukazuje stěžovatel, dochází k odkazování odůvodnění na výrok, ale v dané věci to není na škodu. Odpůrce tím dostatečně vyjádřil, která konkrétní řešení přijatá v rámci územního plánu mají naplňovat jednotlivé zákonem předvídané cíle a úkoly územního plánování. V podrobnostech jsou pak důvody pro přijetí těchto konkrétních řešení vysvětleny v kapitole D odůvodnění OOP. V tomto ohledu se proto lze ztotožnit se závěrem krajského soudu, že „*nelze než v obecné rovině konstatovat, že soulad napadeného územního plánu s cíli a úkoly územního plánování je zdůvodněn dostatečně*".

53. Na druhou stranu kasační soud již výše uzavřel, že ve vztahu k napadené části územního plánu odpůrce zjevně vyšel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, vymezil-li bez řádného odůvodnění na pozemích, na nichž se nachází výrobní areál stěžovatele, plochy s nesouladným stanoveným využitím, čímž z územně-stavebního hlediska zablokoval možnost rozvoje stěžovatelova areálu, aniž by zároveň umožnil v daném rozsahu vytvoření subcentra Krasice, v jehož prospěch bylo využití předmětných ploch stanoveno (zejména odst. 0 a 0 výše). Je proto zřejmé, že odpůrce nemohl vyhovět požadavku § 19 odst. 1 písm. c) stavebního zákona, podle kterého je úkolem územního plánování „*prověřovat a posuzovat potřebu změn v území, veřejný zájem na jejich provedení, jejich přínosy, problémy, rizika s ohledem například na veřejné zdraví, životní prostředí, geologickou stavbu území, vliv na veřejnou infrastrukturu a na její hospodárné využívání*". Pokud by odpůrce řádně prověřil a posoudil potřebu změn v území, k posuzované problematické situaci by nedošlo. Z tohoto pohledu tedy OOP nebylo v souladu s citovaným úkolem územního plánování.

54. Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto rozsudek krajského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dále zjistil, že již v řízení před krajským soudem byly důvody pro zrušení napadené části opatření obecné povahy, proto postupoval podle § 110 odst. 2 písm. b) s. ř. s. a druhým výrokem zrušil též předmětnou část opatření obecné povahy, a to ke dni právní moci tohoto rozsudku (viz přiměřeně § 101d odst. 2 s. ř. s.).

55. Tímto rozsudkem je řízení před správními soudy skončeno, Nejvyšší správní soud proto rozhodl rovněž o celkových nákladech soudního řízení (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Procesně úspěšným byl v dané věci navrhovatel, protože výsledkem řízení před správními soudy bylo zrušení napadené části opatření obecné povahy.

56. Náklady řízení o kasační stížnosti zahrnují zaplacený soudní poplatek ve výši 5000 Kč, náklady spojené se zastoupením za dva úkony právní služby po 3100 Kč (podání kasační stížnosti a repliky k vyjádření odpůrce) a paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý z těchto úkonů [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 advokátního tarifu]. Náklady zastoupení tedy činí 6800 Kč. Tuto částku soud zvýšil

podle § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 1428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je zástupce stěžovatele jako plátce povinen odvést. Celková výše nákladů řízení o kasační stížnosti činí 13 228 Kč.

57. Náklady řízení před krajským soudem zahrnují zaplacený soudní poplatek ve výši 5000 Kč, náklady spojené se zastoupením za 4 úkony právní služby po 3100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání návrhu na zrušení části opatření obecné povahy, podání repliky a podání vyjádření k duplice odpůrce) a paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý z těchto úkonů [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 advokátního tarifu]. Náklady zastoupení tedy činí 13 600 Kč. Tuto částku soud zvýšil podle § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 2856 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je zástupce stěžovatele jako plátce povinen odvést. Celková výše nákladů řízení před krajským soudem činí 21 456 Kč.

58. Odpůrce je tedy povinen nahradit navrhovateli náklady soudního řízení ve výši celkem 34 684 Kč, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně navrhovatele Mgr. Sandry Podskalské.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. března 2016

JUDr. Jan Passer
předseda senátu